

[Johs. Christiansen.]

udtalelser om tjenestetidens længde vil jeg gerne sige, at det er ifølge Bruxellesoverenskomsten og det foreliggende forslag den øverstbefalendes opgave at samordne styrkerne, der stilles til hans rådighed, herunder at sørge for deres træning m. v. Jeg vil gerne spørge: Hvordan vil man kunne få os eller i det hele taget nogen til at tro, at i det øjeblik der gøres alvorlige henstillinger fra øverstbefalende om, at tjenestetiden skal forlænges til 15—18—20 måneder, eller hvad det nu vil blive, man så er i stand til at modsætte sig det? Jeg synes, det ville være rimeligere, hvis regeringen klart og åbent sagde til befolkningen: efter Bruxellesoverenskomsten og det foreliggende forslag må man gå ud fra, at tjenestetiden vil blive forlænget udover, hvad den er i øjeblikket.

(Kort bemærkning).

Viggo Starcke: Det var det ærede medlem hr. Alfred Jensen, der selv bragte problemet om revolution ind i denne debat, idet han sagde, at det var en undertrykt befolknings ret og dens pligt at rejse sig til revolution. Jeg har to gange rettet det spørgsmål til det ærede medlem, om han anser det danske folk for at være et undertrykt folk, og jeg vil gerne rette det spørgsmål for tredje gang til ham. Og jeg vil også gentage mit andet spørgsmål: Om det ærede medlem hr. Alfred Jensen mener, at det er kommunisternes ret og pligt at gribe til revolution, og om det danske kommunistparti vedkender sig denne ret og vil udøve denne pligt?

Udenrigsministeren (Ole Bjørn Kraft): Det ærede medlem hr. Johs. Christiansen vendte tilbage til spørgsmålet om baser og fremmede tropper. Idet jeg gør det ærede medlem opmærksom på, at det er to forskellige ting han taler om, vil jeg svare, at det allerede er blevet gjort klart for ham gennem udtalelser både af det ærede medlem hr. Rasmus Hansen og af forsvarsministeren, at der ikke som følge af aftalerne i Bruxelles er nogen som helst forpligtelse for Danmark til at indrette baser for fremmede tropper her i landet, og at der heller ikke er nogen forpligtelse for Danmark til at modtage fremmede tropper her i landet, hvis vi da ikke selv ønsker, at de skal komme.

Nu er det sagt klart og tydeligt, nu er der ikke længere nogen gyldighed i de bemærkninger, som det ærede medlem på sit partis vegne har skrevet i udvalgsbe-

tænkningen. Når det ikke er blevet særlig fremhævet fra vor side, i modsætning til hvad der er sket fra norsk side, skyldes det, at Norge har en ganske særlig grund til at fremhæve spørgsmålet om baser, fordi Norge som bekendt på et vist tidspunkt har været i diskussion med en anden magt om det problem og det derfor er ganske naturligt, at den norske regering har understreget, at med hensyn til det standpunkt, den indtog i diskussionen med den fremmede magt, er der ikke sket nogen ændring ved Bruxellesoverenskomsten. Og når der ikke er nogen forpligtelse for Norge, kan det ærede medlem forstå, at der heller ikke er det for Danmark.

Spørgsmålet om tropper i krigstid er jo noget andet. Jeg tror, at hvis der overhovedet skal være nogen mening i fællesskabet og Atlantpagten, skal vi da kun være glade, hvis fremmede tropper vil komme os til hjælp, hvis vi bliver angrebet. Det radikale parti har ført hele sin argumentation på, at vi ikke ville få nogen hjælp — i virkeligheden er der efter min beskedne opfattelse ikke megen mening i de synspunkter, det ærede medlem har fremsat.

Til det ærede medlem hr. Alfred Jensen vil jeg sige, at jeg kender ikke noget til, at den danske regering skiftede standpunkt på en nat med hensyn til afstemningen i De Forenede Nationer om Kina. Vi har fatsholdt en ganske bestemt linie hele tiden, som jeg har gjort rede for her i tinget: at vi ville bidrage, så meget vi kunne, til mæglingsbestræbelserne, til at søge at få en våbenhvile tilvejebragt, at få kontakt etableret mellem De Forenede Nationer og Kina. Men vort standpunkt har hele tiden været, at blev man stillet overfor spørgsmålet om, hvad det var, der foregik i Korea, hvad de kommunistiske tropper foretog, ville vi ikke vige tilbage for at erklære, af hvilken karakter denne handling er, således som det har fundet udtryk i det amerikanske forslag til resolution. Det var ikke en beslutning, som pludselig blev truffet. Da resolutionen skulle til endelig afstemning, udbad delegationen sig efter forhandlingens afslutning instruks om, hvordan den ved den endelige afstemning skulle handle, og det måtte man naturligvis give den. Derfor forhandlede jeg på regeringens vegne med repræsentanter for de partier, som er repræsenteret i landets udenrigspolitiske nævn, og fik blandt disse partier en sådan tilslutning, at jeg derigennem havde sikkerhed for, at et meget stort flertal af den danske rigsdag stod bag ved regeringens tanker på disse områder.